

CHƯƠNG THỨ NĂM MƯỜI

RƯỢU SAY, VIỆC HỎNG

Hồ Thiết Hoa đưa tay tả đập vào tay hữu, lâm thâm:

-Lão Xú Trùn và Tử Công Kê đã hai hôm rồi không về, hẳn cả hai có gặp một biến cố gì đó!

Bồng một con lạc đà vượt lên.

Võ sĩ trên lưng lạc đà hỏi:

-Phía trước có một nơi mát mẻ, mình nên dừng lại đó nghỉ một lúc chẳng?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm mấy phút:

-Chúng ta đi được bao nhiêu đường rồi?

Võ sĩ đáp:

-Độ mười dặm!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Mới đi mười dặm đã đòi nghỉ. Năm mươi dặm đường đến lúc nào mới đi hết? Đến ngày mai chẳng?

Võ sĩ cười vuốt:

-Đi năm mươi dặm được trên sa mạc bằng đi năm trăm dặm ở những nơi khác. Vất vả lắm đó tráng sĩ ơi! Hà huống lạc đà lại chở mấy ngàn lượng vàng, một trọng lượng đáng kể.

Hồ Thiết Hoa bật cười:

-Vô luận như thế nào, nếu nghỉ chân bây giờ, e quá sớm! Chúng ta phải đi làm sao cho trọn khoảng đường năm mươi dặm trước khi đêm xuống. Ta muốn thấy cái người đến đổi vật với ta gấp, kẻ đó có hình dáng như thế nào?

Y vừa thốt, vừa giục lạc đà chạy nhanh hơn.

Võ sĩ đó thở dài, lâm thâm:

-Đi như người, chỉ sợ lúc đến nơi rồi, người cũng xỉu mà lạc đà cũng lả. Nếu đối phương trở mặt thì người phải làm sao?

Một võ sĩ khác giục lạc đà tiến lên, tiếp:

-Trách nhiệm không nói chúng ta, hẳn có sinh cường thì cứ để cho hắn đi. Lúc đến nơi rồi, có xảy ra cuộc giao thủ, chúng ta cứ đứng ngoài xa, mặc hắn đối phó với địch.

Võ sĩ thứ ba tiếp:

-Cái bọn người Hán như hắn, chẳng hiểu lý gì cả. Họ tưởng sa mạc như Trung Nguyên, động chuyện gì là vỗ ngực lắm tài, chung quy rồi cũng gục đầu chịu khổ!

Bọn võ sĩ đó, từng bị Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi dẫn dắt, nên có ác cảm với bọn Hồ Thiết Hoa. Chúng chẳng làm gì được y, chúng lại mong tai họa cho y.

Chúng nói chuyện với nhau, bằng ngôn ngữ Quy Tư, Hồ Thiết Hoa làm gì nghe lọt vào tai!

Thực ra, chúng cũng có lý. Vượt năm mươi dặm đường trên sa mạc, đâu phải là một việc nhàn hạ?

Tại vùng đồng bằng, hoặc rừng núi, cứ đi đi mãi đến khi nào mệt cũng có chỗ dừng chân nghỉ có quán, có làng. Tại sa mạc, đừng mơ mộng những phương tiện đó.

Vượt năm mươi dặm đường dưới ánh nắng chang chang kể ra đúng là một hình phạt. Do đó, ba võ sĩ Quy Tư thêm oán Hồ Thiết Hoa cũng phải.

Khi thái dương đã xuống sâu nơi phương Tây thì Hồ Thiết Hoa như không còn sức chịu đựng nữa.

Y khát quá, khát nước, khát rượu, y nuốt nước mắt mà môi miệng vẫn khô, cổ họng vẫn rát.

Trước mặt là tảng đá la liệt, mỗi tảng đá như một con thú chực chờ. Bóng tối càng xuống, những tảng đá đó càng biến hình thêm quái dị.

Hồ Thiết Hoa dù can đảm có thừa, cũng phải sợ trước bóng đêm về. Đêm sa mạc âm u, huyền bí lạ lùng!

Y quay lại, hỏi bọn võ sĩ:

-Chúng ta đi được bao nhiêu đường rồi.

Võ sĩ ngẩng mặt nhìn trời, đáp:

-Có thể được năm mươi dặm rồi.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Trên tờ giấy báo tin, có ghi rõ ràng đi về phía Tây năm mươi dặm đường sẽ có người tiếp đón, trao đổi vật. Như vậy, chúng ta hãy ở lại đây chờ. Mình được cái lợi là nghỉ khỏe, giả như họ có tráo trở như thế nào, mình cũng có sức đối phó.

Một võ sĩ thốt:

-Nhưng người khỏe chẳng phải chúng ta mà chính là họ, vì họ hẹn với chúng ta là họ phải đến trước, họ chờ trong khi đó chúng ta còn vất vả trên đường dài.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Người có lý, chúng ta hãy cẩn thận.

Võ sĩ lạnh lùng:

-Vừa rồi, tiểu nhân đề nghị với công tử nghỉ mệt ở dọc đường là để dưỡng sức đề phòng bất trắc đó.

Hồ Thiết Hoa vuốt chóp mũi, mỉm cười:

-Tính ta nóng nảy, người không nên trách ta.

Y đáng mặt là một nam tử hảo hán, lầm lỗi là nhận ngay. Phải hay quấy, phân minh đàng hoàng, không hề oán trách.

Gã võ sĩ dù muốn hận, cũng tiêu hận liền, mỉm cười, xoa dịu:

-May mà bọn tiểu nhân có mang rượu theo. Rượu cũng có hiệu lực làm người khoẻ lắm lắm!

Hồ Thiết Hoa sáng mắt:

-Rượu đâu?

Gã võ sĩ trao ra một chiếc túi da dê, điểm một nụ cười:

-Bồ Đào tử của xứ Đại Uyển đấy! Dù uống say, con người cũng không hao tổn tinh thần.

Hồ Thiết Hoa cười đáp:

-Ta biết bằng hữu của ta là lão Xú Trùn rất thích loại rượu này.

Y mở nút, tu mấy ngụm, rồi thở phào, cười nụ cười tươi hơn tiếp:

-Ta quyết định không uống rượu trong cuộc hành trình này. Song đã có rượu ngon... ha ha!

Rồi y uống đậm.

Bạn uống, y không nói tiếp, còn gì nữa để nói nữa. Y không nói để uống cho khoái.

Ba gã võ sĩ đứng trước mặt y, nhìn y đến xuất thần. Chừng như bình sinh, chúng chưa từng thấy ai tham rượu như Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa nốc độ nửa túi rượu, chợt tỉnh ngộ, vội đưa tay áo lau miệng, cười nhẹ bảo:

-Các người uống với ta chứ!

Ba gã võ sĩ cùng cười. Chúng cười rập nhau quá, đồng thời gian, rồi ngưng một lượt. Có thể bảo là chúng được huấn luyện để có sự đồng nhất với nhau.

Một gã nhìn hai đồng bọn, rồi cười thốt:

-Một túi rượu chia ra nhiều người, không đủ cho một người nào cả. Tốt hơn, Hồ công tử cứ uống, uống cho đủ đi.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Uống như thế sao được! Sao được chứ! Hả?

Tuy nói thế, y vẫn giữ khư khư túi rượu, làm như sợ có người cướp đoạt.

Ba võ sĩ cùng nhìn nhau, cùng cười, cười khoan khoái.

Một gã thốt:

-Hồ công tử còn khách sáo làm chi? Bọn tiểu nhân đã nhường thì công tử cứ uống!

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Nếu các người có ý tốt, thì ta từ chối sao nên?

Rồi quên đi dè dặt, uống tiếp.

Đã dạn lòng, đã biết uống rượu vào thì hỏng việc nhưng thà không rượu, chứ đã có sẵn trong tay làm sao nhịn được? Bao nhiêu sâu rượu trên đời đều như thế cả.

Rượu ít, người nhiều thì sợ uống thiếu, chứ làm gì uống đủ, uống nhường. Có người nhường phần thì sướng chứ sao?

Y nốc cạn túi rượu.

Bọn võ sĩ thích chí phi thường. Thích như chính chúng thưởng thức cái túi rượu.

Hồ Thiết Hoa lau miệng mỉm cười:

-Ngon! Ngon tuyệt! Rất tiếc quá ít, lại không có đồ nhắm!

Ba võ sĩ cười hì hì:

-Ngon lắm, hử công tử?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Nhặt một chút! Tuy nhiên nếu còn nữa, ta cũng uống như thường! Ta chưa nghe một giọt rượu nào rơi vào lòng cả. Chẳng biết có phải là ta càng uống càng tiến bộ chăng?

Võ sĩ trừng mắt:

-Không nghe một nhỏ rượu?

Hồ Thiết Hoa cười ha hả:

-Bao nhiêu rượu đó, có làm nhúc nhích nổi ta đâu? Giả như có thêm mười túi, ta vẫn nốc cạn như thường.

Ba võ sĩ cho là lạ lùng lắm, cùng nhìn nhau sững sờ.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Các người không tin, ta cho các người thấy!

Thường thường những người uống say lại cho mình tỉnh, sợ người ta tưởng mình say, lại cố làm ra tỉnh, tìm cách chứng minh mình tỉnh.

Hồ Thiết Hoa vẽ một vòng tròn trên mặt cát, rồi co một chân nhảy vào vòng tròn, nhảy ra, nhảy vào mấy lượt, rồi cười thốt:

-Các người xem! Nếu say làm sao nhảy lọt vào vòng?

Võ sĩ chớp mắt mỉm cười:

-Đúng! Đúng!

Hồ Thiết Hoa lại nhảy.

Bất ngờ, lần này y nghe như có mãnh lực gì nâng bổng y lên, rồi đầu óc quay mòng mòng, y ngã xuống. Y cố đứng dậy, song không làm sao đứng nổi.

Ngã xuống, y then với bọn võ sĩ, cười gượng thốt:

-Kỳ quái! Sao thế này!

Võ sĩ sáng mắt lên:

-Công tử biết tại sao không?

Hồ Thiết Hoa vẫn gượng cười:

-Ta sợ chưa hết say nắng!

Võ sĩ lắc đầu:

-Không phải! Không phải đâu!

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút:

-Hay là hai hôm nay, ta lao tâm khổ xác quá đó?

Võ sĩ lắc đầu:

-Cũng không phải!

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Người chỉ nói được mấy tiếng đó thôi à? Người thì biết gì?

Võ sĩ mỉm cười:

-Biết chứ! Phải có biết gì mới được chứ!

Hồ Thiết Hoa gắt:

-Người biết gì?

Võ sĩ vẫn cười:

-Tiểu nhân biết là trong rượu có một chất thuốc, bởi chính tiểu nhân tự tay bỏ thuốc vào rượu mà!

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Bỏ thuốc? Thuốc gì?

Võ sĩ tiếp:

-Loại thuốc làm cho con người mềm nhũn thân thể, mất hết khí lực.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Người... người cho ta uống loại thuốc đó?

Võ sĩ gật đầu:

-Phải, công tử biết chứ, phải khó khăn lắm mới lấy được một túi rượu mang theo, phải khó khăn lắm mới trộm được thứ thuốc đó, bởi riêng quốc vương có loại thuốc đó, dùng để chế ngự những thiếu nữ nào ngoan cố không chịu dâng hiến. Vậy mà công tử còn chê ít!

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, rồi bật cười vang:

-Ta có phải thiếu nữ đâu, người cho ta uống thứ thuốc đó để cưỡng hiếp ta? Người làm vậy thì phí thuốc quá!

Võ sĩ cũng cười:

-Một người sắp chết, mà ăn nói nghe thú vị vô cùng. Tiểu nhân chưa từng thấy.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ta nhiễm cái tính của lão Xú Trùn đó. Một đời người phỏng có được mấy dịp cười? Sắp chết đến nơi, nếu không cười thì còn dịp nào nữa mà cười?

Võ sĩ trở mặt:

-Công tử biết mình sắp chết?

Hồ Thiết Hoa vẫn cười ha hả:

-Ta biết các người giở thủ đoạn đó, chỉ vì số vàng và châu ngọc trên lưng lạc đà kia thôi! Có đúng vậy không?

Võ sĩ cười lớn hơn y:

-Hồ công tử chưa mất sáng suốt mà! Uống rượu như vậy mới nên uống chứ! Phải đó công tử. Vương gia mất ngôi sống kiếp lưu vong thì bọn này theo người để

mong mỗi gì, hy vọng gì? Cho nên nếu có dịp làm giàu là chụp dịp ngay, đại chi chịu chết chung với người bại trận?

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Có lý! Có lý! Nhưng chẳng lẽ các người quên rằng số vàng cà châu ngọc này là phần dành cho Thạch Quan Âm sao? Rất có thể bà ta đến đây trong phút giây thôi, và như vậy thì các người còn thì giờ đâu khuân số tài sản này đi đến một nơi nào đó?

Võ sĩ điềm nhiên:

-Hồ công tử tin là nơi đây, đúng chỗ ước hẹn với Thạch Quan Âm?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Thế nơi đây là đâu?

Võ sĩ hỏi lại:

-Đi về hướng Tây, độ năm mươi dặm... Nơi đó là chỗ ước hội, có phải vậy chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Đương nhiên!

Võ sĩ mỉm cười:

-Lúc khởi hành, chúng ta thực sự đi theo hướng Tây đấy. Song sau mười dặm đường thì hướng đi đã chuyển, mà trên sa mạc, sai lệch hướng một ly, cuối đoạn đường chúng ta sai đích ngàn dặm. Cho công tử biết, nơi này cách chỗ ước hội ít nhất cũng ba bốn mươi dặm đường.

Hồ Thiết Hoa không nao núng, cười nhẹ:

-Thảo nào, đi được mười dặm, các mười đòi dừng chân nghỉ ngơi! Thì ra, các người định phục rượu ta từ lúc đó, ở nơi đó!

Võ sĩ tiếp:

-Nhưng Hồ công tử chẳng bằng lòng dừng chân. Do đó, bọn tiểu nhân phải nghĩ đến việc chuyển hướng đi. Hồ công tử lại quá tin bọn tiểu nhân, nên chẳng lưu ý!

Gã cười, rồi tiếp:

-Tuy nhiên, công tử đừng lấy làm khó chịu. Trên sa mạc, việc lạc đường xảy ra như cơm bữa. Người rành sa mạc nhất cũng không tránh khỏi!

Hồ Thiết Hoa còn biết làm sao hơn, đành cười trừ:

-Bình sinh, ta rất ghét cái việc nhận đường nhận lối. Dù đi trên đại lộ, ta cũng có thể lạc đường như thường.

Võ sĩ sâu sắc hơn, tiếp:

-Lúc chưa mở mắt chào đời, thì đáng lẽ Hồ công tử cũng phải nghĩ đến việc nhận đường nhận lối để chui ra khỏi bụng mẹ, là có hướng đi ngay. Xa hơn nữa, khi từ biệt Diêm Vương lên trần thế, công tử cũng phải chọn đường đầu thai, nếu lỡ đi vào cái nẻo sản sinh thú vật thì uống phí cho cuộc phiêu lưu giới hạn trăm năm này.

Nói được câu đó, gã võ sĩ đắc ý quá, gã không ngờ nói được một câu đầy triết lý, dù là thứ triết lý rẻ tiền.

Gã bật cười ha hả, cười thích thú.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Các người định chừng nào làm thịt ta đây?

Gã võ sĩ mỉm cười:

-Nếu bọn tiểu nhân không giết công tử, thì chắc hết công hiệu, công tử sẽ đi tìm bọn tiểu nhân... Công tử thấy đó, bọn tiểu nhân lâm vào trường hợp bất khả kháng... công tử lượng thứ cho vậy.

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Nhưng kẻ nào trong bọn các người dám đến đây hạ sát ta?

Võ sĩ đáp:

-Bọn tiểu nhân, ai cũng dám hạ thủ cả, và người nào hạ thủ cũng thế thôi.

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Các người định ninh là ta mất hết khí lực rồi phải không? Cái hy vọng hạ sát ta, xếp lại đó đi, và giương mắt xem ta hạ sát lại các người đây.

Ba võ sĩ cùng nhìn nhau, trầm nghĩ:

-Y nói phải đấy! Biết đâu chất thuốc đó không đủ công hiệu đối với người có võ công cao! Thấy y cười nói như thường, ta nghi quá chừng!

Hồ Thiết Hoa giục:

-Các người, kẻ nào tự cho mình có can đảm, cứ bước tới đi!

Ba võ sĩ lại nhìn nhau, chẳng một tên nào nhích động.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Theo ta nghĩ các người không dám bước tới, thì nên khuôn số vàng và châu ngọc đó đi nơi khác gấp! Các người hãy trốn gấp là phải!

Các võ sĩ lại nhìn nhau.

Bỗng một tên thốt:

-Chắc y không mất khí lực. Chứ nếu mất rồi thì khi nào y dám giục bọn ta chạy đi?

Một tên khác đáp:

-Không phải vậy đâu! Y mất khí lực nên có làm ra vẻ thản nhiên để dọa khiếp chúng ta đó!

Người thứ ba cười vang:

-Công tử muốn bọn này động thủ, tiểu nhân xin động thủ cho vừa ý công tử.

Soạt một tiếng, gã rút thanh đao bên sườn ra, đưa mũi đao về phía Hồ Thiết Hoa, hăm hở bước tới.

Thanh đao sáng chói, xem chừng sắc bén lắm.

Hồ Thiết Hoa vẫn cười, song nụ cười có phần nào miễn cưỡng.

Bổng y hỏi:

-Số vàng và châu ngọc đó, một người hưởng thì thừa, đem chia ra làm ba phần thì mỗi phần rất ít. Các người có thấy như vậy chăng?

Bình sinh y không hề dùng thủ đoạn ly gián, y cho rằng thủ đoạn đó rất hèn, song trong trường hợp này, y không còn phương pháp nào khác hơn để cứu vãn tình thế.

Y hy vọng cả ba gã tàn sát lẫn nhau, nếu còn lại một tên cuối cùng thì tên đó cũng phải thọ thương. Thọ thương rồi, đương nhiên là chẳng còn đi đâu được.

Ngờ đâu một võ sĩ bật cười lớn:

-Dù bọn tiểu nhân có muốn tranh giành với nhau, cũng không đánh nhau trí mạng trước mặt công tử đâu. Đừng mong có việc đó, để rồi thừa cơ thoát chạy. Bọn này dù kém tài, song không kém trí.

Một người khác phụ họa:

-Chí lý! Chí lý!

Gã cầm đao bật cười ha hả, vừa bước tới vừa thách:

-Bây giờ, Hồ công tử cười vang như vừa rồi, tiểu nhân sẽ khâm phục lắm!

Gã ngưng cười, rồi gã đưa thanh đao lên, nhưng chưa vội hạ xuống.

Một đồng bọn cau mày:

-Người sợ gì lại chưa chịu hạ thủ?

Gã cầm đao thốt không thành tiếng:

-Thuyền!... Ta thấy một chiếc thuyền...

Mắt gã nhìn sững, mồm gã há rộng, lâu lắm mắt không nhắm, miệng không khép. Gã như biến thành gỗ đá.

Đồng bọn của gã rung rung giọng:

-Thuyền?... Thuyền ở đâu?

Gã vụt kêu lên:

-Đúng rồi! Thuyền đi về hướng này!

Hai tên còn lại như gã cầm đao, biến sắc mặt chờ người tại chỗ.

Hồ Thiết Hoa vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, thầm nghĩ:

-Có lẽ ba gã này thấy quỷ giữa ban ngày hay sao chứ? Trên sa mạc có thuyền? Như vậy, trên mặt biển có ngựa chạy hay sao?

Nếu chúng có việc lo sợ, chắc chúng chẳng dám hạ sát y.

Tuy nhiên, động tính hiếu kỳ, bất giác y quay nhìn theo hướng mắt của ba gã.

Gương mặt y vụt biến sắc.

Đúng như cả ba gã kêu lên, một chiếc thuyền lướt nhẹ trên cát, tiến tới.

Thuyền càng phút càng đến gần. Tiếng chim ưng kêu vang. Rồi thuyền ngừng trước mặt Hồ Thiết Hoa và ba võ sĩ.

Thuyền ngừng do cánh chim ưng quạt mạnh, cát bay vùn vùn một lúc lâu cát lắng đọng, mũi thuyền lộ ra.

Nơi mũi thuyền, một người đứng lặng, người đó vận y phục trắng, đầu quấn khăn trắng, khăn phủ xuống, áo rộng che kín mặt mày tay chân của người đó.

Ba gã võ sĩ lùi dần, lùi dần, mặt tên nào cũng ướt đầm mồ hôi. Mồ hôi ra nhiều quá, rơi xuống như mưa.

Người y phục trắng dừng nơi mũi thuyền, cười lạnh:

-Ta đã đến đây rồi, các người còn định tháo chạy được sao?

Giọng nói rất ấm dịu, chứng tỏ người phát âm thanh đó là một nữ nhân.

Vuông khăn trắng che khuất mặt, song nữ nhân vẫn trông thấy những cử động của mọi người quanh mình.

Ba gã võ sĩ rung người như lên cơn sốt, lí nhí hỏi:

-Các hạ... các hạ là ai?

Người áo trắng không đáp câu hỏi, tiếp luôn:

-Ta lấy làm lạ tại sao các người không đến đúng chỗ hẹn. Bây giờ thì biết rồi, các người định giở trò quỷ đối với ta!

Người đó nhẩy xuống trước mặt cát, cao giọng hỏi:

-Những vật đó, thuộc về ta, các người sờ mó đến sao được chứ?

Nhận ra nữ nhân áo trắng có thuật khinh công cao tuyệt, ba gã võ sĩ kinh hãi hơn trước, lí nhí:

-Bọn tiểu nhân... không hề có ý đó...

Nữ nhân áo trắng cười lạnh:

-Quan Âm Bồ Tát có ngàn mắt, ngàn tai, các người đừng mong lừa dối!

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thạch Quan Âm! Thạch Quan Âm! Chung quy rồi tại hạ cũng gặp bà! Nhưng gặp trong trường hợp này, tại hạ phải làm sao?

Nữ nhân áo trắng điềm nhiên:

-Trong trường hợp này rồi làm sao? Chẳng lẽ người muốn động thủ với ta?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Tại hạ quả có ý đó!

Nữ nhân áo trắng cười nhẹ:

-Người chưa có tư cách thực hiện cái ý đó. Cái bọn vô dụng kia còn lừa gạt người được thì còn nói làm gì đến việc động thủ với ta! Hồ Thiết Hoa, người làm ta quá thất vọng! Thanh danh của người chấn động giang hồ, trong một phút giây ngu xuẩn người lại để tiêu tan trong tay ba tên Quy Tư.

Bà quay mặt về Hồ Thiết Hoa mà nói chuyện.

Ba gã võ sĩ đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng rút đao ra khỏi vỏ. Đồng thời gian cả ba nhích chân tới, vung tay lên. Ba thanh đao giáng xuống nữ nhân áo trắng.

Nữ nhân đưa lưng về phía họ, tay lại chấp sau lưng trong tư thế ung dung, hoàn toàn không phòng bị. Bà không hề quay đầu lại, như chẳng hay biết gì.

Khi ba thanh đao xuống gần, mười ngón tay nhỏ ló ra khỏi ống tay áo. Mười ngón tay co vào, duỗi ra. Một tiếng keng vang lên. Trên không trung, ánh đao chớp ngời.

Ba võ sĩ không thấy bà xuất thủ như thế nào. Bỗng nhiên họ nghe nhói cánh tay cầm đao, vượt tay bay vút lên không, nửa thân mình tê dại hẳn.

Cả ba chết sững tại chỗ. Nhưng bản năng tự tôn bùng dậy, họ không còn tha thiết đến số vàng và châu ngọc. Thừa lúc nữ nhân chưa quay mặt lại, cả ba phóng chân chạy thục mạng.

Họ không biết khinh công, vì chạy trốn nên tốc độ rất nhanh, họ chạy được mười trượng, ba thanh đao mới rơi xuống. Như vậy, đủ biết ba thanh đao bị bắn vút lên không rất cao.

Nữ nhân áo trắng nhẹ nhàng đưa tay, ba thanh đao bị hấp lực của bàn tay, thay vì rơi xuống đất, lại bay đến bà. Bà đón lấy rồi lạnh lùng thốt:

-Đao của các người, ta trả lại cho các người!

Bà không quay đầu lại, giữ nguyên tư thế đó, vẫy bàn tay có cầm ba thanh đao. Đao bay đi, đao như có mắt, đao nào tìm chủ nhân nấy.

Ba tiếng rú vang lên, ba vòi máu phun ra, ba xác người ngã gục.

Ba thanh đao cắm đúng ba hậu tâm ba gã võ sĩ.

Họ ngã sấp, chuôi đao dựng đứng.

-----oOo-----